

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 kwietnia 2014 roku w sprawie numer (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. ustalił wysokość emerytury dla K. F. od 22 marca 2014 roku, to jest od osiągnięcia wieku emerytalnego na kwotę 1.341,90 zł.

Decyzja została wydana na podstawie art.26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2013 roku, poz.1440 ze zm.).

Organ rentowy wskazał, że do obliczenia emerytury przyjęto kwotę składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc od którego przyznano emeryturę.

Podstawa obliczenia emerytury podlega pomniejszeniu o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur, w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, które ustalono na dzień osiągnięcia wieku emerytalnego.

Organ rentowy podał, że:

- 1) kwota składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 27.710,35 zł,
- 2) kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 410.017,55 zł,
- 3) suma kwot pobranych emerytur wynosi 99.167,19 zł,
- 4) średnie dalsze trwanie życia wynosi 252,30 miesiąca,

Wysokość emerytury została obliczona w następujący sposób: $[(27.710,35 + 410.017,55) - 99.167,19] : 252,30$ i wynosi 1.341,90 zł.

Organ rentowy wskazał, że świadczenie ustalone w decyzji jest mniej korzystne od dotychczas wypłacanego i ubezpieczonej będzie wypłacana emerytura w dotychczasowej wysokości.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczona K. F. zarzuciła organowi rentowemu błąd w wyliczeniu emerytury poprzez przyjęcie, że jej wcześniejsza emerytura była wyższa niż obecnie wyliczona.

Wniosła o ponowne wyliczenie emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wniosła o jego oddalenie.

Wyjaśniła, że decyzją z dnia 21 listopada 2008 roku Zakład przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury na podstawie art.29 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, ze wskaźnikiem podstawy wymiaru wynoszącym 85,11% oraz kwotę bazową obowiązującą w dniu osiągnięcia wieku emerytalnego – 2.275,37 zł. Do ustalenia emerytury przyjęto 27 lat i 9 miesięcy okresów składkowych i 9 lat i 3 miesiące okresów nieskładkowych. Wysokość emerytury obliczona na podstawie art.53 ww. ustawy wyniosła 1.370,29 zł, a po waloryzacji od 1 marca 2014 roku – 1.732,05 zł.

W dniu 24 lutego 2014 roku ubezpieczona złożyła wniosek o przyznanie emerytury po osiągnięciu wieku emerytalnego i zaskarżoną decyzją Zakład przyznał ubezpieczonej emeryturę na podstawie art.24 ww. ustawy i obliczył jej wysokość

na podstawie art.26 ww. ustawy. Emerytura ta wynosi 1.341,90 zł i jej wypłata jako świadczenie mniej korzystnego została zawieszona.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona K. F. urodziła się w dniu (...).

W dniu 7 października 2008 roku ubezpieczona złożyła wniosek o emeryturę. (wniosek – k.1 akt ZUS, II plik)

Decyzją z dnia 21 listopada 2008 roku znak E (...) Zakład przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury od 22 listopada 2008 roku – od osiągnięcia wieku emerytalnego.

Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych (od stycznia 1989 roku do grudnia 1998 roku), ze wskaźnikiem podstawy wymiaru wynoszącym 85,11% oraz kwotę bazową obowiązującą w dniu osiągnięcia wieku emerytalnego – 2.275,37 zł. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika podstawy wymiaru przez kwotę bazową wyniosła 1.936,57 zł.

Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto 27 lat i 9 miesięcy okresów składkowych (333 miesiące) i 9 lat i 3 miesiące (111 miesięcy) okresów nieskładkowych. Wysokość emerytury obliczona na podstawie art.53 ww. ustawy wyniosła 1.370,29 zł,

Wysokość emerytury została obliczona w następujący sposób:

- $24\% \times 2.275,37 \text{ zł} = 546,09 \text{ zł}$,
- $[(333 \times 1,3\%) : 12] \times 1.936,57 = 698,71 \text{ zł}$,
- $[(111 \times 0,7\%) : 12] \times 1.936,57 = 125,39 \text{ zł}$. (decyzja – k.25-26 akt ZUS, II plik)

Po waloryzacji z 1 marca 2014 roku wysokość emerytury wynosi 1.732,05 zł. (wyliczenie – k.33 akt ZUS, II plik, decyzja – k.33)

W przesłanej ubezpieczonej informacji o stanie konta ubezpieczonego w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Zakład poinformował ubezpieczoną, że na dzień 31 grudnia 2012 roku zwaloryzowany kapitał początkowy wynosi 356.356,03 zł, zwaloryzowane składki na ubezpieczenie emerytalne wynoszą 24.083,73 zł. Zakład wskazał, że hipotetyczna emerytura wynosić będzie 1.510,28 zł (według stanu konta) lub 1.532,29 zł (z uwzględnieniem hipotetycznej kwoty składek). (pisma ZUS – k.101, k.146-147)

Od 1 listopada 2008 roku do 10 lutego 2014 roku ubezpieczona pobrała emeryturę w wysokości 99.167,19 zł. (zestawienie – k.5-6 akt ZUS, III plik)

W dniu 24 lutego 2014 roku ubezpieczona złożyła wniosek o przyznanie emerytury w związku z osiągnięciem wieku emerytalnego. (wniosek – k.1 akt ZUS, III plik)

Powszechny wiek emerytalny ubezpieczona osiągnęła 22 marca 2014 roku. (okoliczność bezsporna)

W dniu 18 kwietnia 2014 roku organ rentowy wydał decyzję, którą ustalił wysokość świadczenia ubezpieczonej na podstawie art.26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych na kwotę 1.341,90 zł.

Wysokość emerytury została obliczona w następujący sposób: $[(27.710,35 + 410.017,55) - 99.167,19] : 252,30$.

Organ rentowy podał, że kwota składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 27.710,35 zł, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 410.017,55 zł, suma kwot pobranych emerytur wynosi 99.167,19 zł, średnie dalsze trwanie życia wynosi 252,30 miesiąca,

Organ rentowy wskazał, że świadczenie ustalone w decyzji jest mniej korzystne od dotychczas wypłacanego i ubezpieczonej będzie wypłacana emerytura w dotychczasowej wysokości. (decyzja – k.11 akt ZUS, III plik)

Wysokość kapitału początkowego ubezpieczonej na dzień 1 stycznia 1999 roku wynosiła 130.976,12 zł, na dzień 31 grudnia 2012 roku – 356.365,03 zł, a wysokość zwaloryzowanego kapitału początkowego na dzień 22 marca 2014 roku – 410.017,55 zł. (opinia biegłego – k.66, k.120-124)

Wysokość emerytury ubezpieczonej wynosi 1.341,90 zł. (opinia biegłego – k.64-68, k.120-124)

Powyzszy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów w postaci: wniosków o emeryturę, decyzji ZUS, zestawienia pobranych emerytur, informacji o stanie konta, pism ZUS oraz opinii biegłego z zakresu rachunkowości.

Przedstawione dowody z dokumentów nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania. Obliczenie wysokości emerytury ubezpieczonej w toku postępowania zostało zweryfikowane przez biegłą z zakresu księgowości. Biegła w oparciu o przedstawioną dokumentację obliczyła wysokość zwaloryzowanego kapitału początkowego dla ubezpieczonej oraz wysokość emerytury. Z opinii biegłej wynika, iż organ rentowy prawidłowo dokonał waloryzacji kapitału początkowego oraz waloryzacji składek zgromadzonych na koncie – wartości te wskazane w decyzji i opinii biegłej są takie same.

W toku postępowania ubezpieczona poza zakwestionowaniem decyzji, nie przedstawiła żadnych konkretnych zarzutów, które mogłyby dowodzić wadliwości i nieprawidłowości stanowiska ZUS, nie przedłożyła żadnych dokumentów (świadczeń pracy, zaświadczeń o uzyskiwanych dochodach bądź innej dokumentacji), na podstawie których można byłoby ustalić wysokość wynagrodzenia.

Organ rentowy w piśmie z dnia 22 sierpnia 2016 roku szczegółowo wyjaśnił, sposób wyliczenia hipotetycznej emerytury ubezpieczonej wskazując, że hipotetyczna emerytura stanowi iloraz sumy zwaloryzowanych składek zewidencjonowanych na koncie i zwaloryzowanego kapitału początkowego i średniego dalszego trwania życia. Wartość hipotetycznej emerytury została podana dla wieku emerytalnego i po jego przekroczeniu. Natomiast w wariantcie II hipotetycznego obliczenia organ wskazał, iż uwzględniono hipotetycznie przyszłe składki – przy założeniu, że na koncie miesięcznie zapisywane byłyby składki średnio jak dotychczas od podjęcia pracy (nie wcześniej niż od stycznia 1999 roku i nie później niż do 31 grudnia 2012 roku).

Wobec szczegółowych wyjaśnień Zakładu w ocenie Sądu dalsza weryfikacja obliczeń (pod względem matematycznym) hipotetycznej wysokości emerytury prowadziłyby jedynie do przedłużenia postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

Zgodnie z treścią art.24 ust.1a punkt 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2016 roku, poz.887) wiek emerytalny dla kobiet urodzonych w okresie od dnia 1 października 1953 roku do 31 grudnia 1953 roku wynosi 60 lat i 4 miesiące.

Podstawę obliczenia emerytury o której mowa w art.24 (zgodnie z treścią art.25 ww. ustawy), stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego oraz środków zaewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art.40a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej

wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art.25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego z uwzględnieniem ust.5 i art.183 (który nie ma zastosowania w przypadku ubezpieczonej). Wiek ubezpieczonego wyraża się w ukończonych latach i miesiącach, a średnie dalsze trwanie życia ustala się wspólnie dla mężczyzn i kobiet oraz wyraża się w miesiącach (art.26 ust.1-3 ww. ustawy).

Zgodnie z treścią art.100 ust.1 ww. ustawy prawo do świadczeń z ubezpieczenia społecznego powstaje z urzędu, z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Ustalenie prawa do emerytury następuje na podstawie stanu prawnego obowiązującego w dniu spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia uprawnień, a wypłata świadczenia następuje od pierwszego dnia miesiąca, w którym ubezpieczony złożył wniosek, spełniwszy ustawowe przesłanki prawa do emerytury.

Ustawą z dnia 11 maja 2012 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2012 roku poz. 637) która wprowadziła istotne zmiany dotyczące wieku uprawniającego do emerytury dla osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, różnicując je w zależności od daty urodzenia dodany został art.25 ust.1 b. Zgodnie z treścią tego przepisu jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę na podstawie przepisów m.in. art.46, podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art.24 (ustaloną zgodnie z ust.1) pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed obliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne. Ustawa ta weszła w życie od dnia 1 stycznia 2013 roku.

Dokonując oceny zgodności dokonanych ww. ustawą z dnia 11 maja 2012 roku zmian z Konstytucją Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 7 maja 2014 roku (K 43/12, Lex nr 1461264) uznał wprowadzone zmiany za zgodne między innymi z art.2, art.32 i art.67 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W obszernym uzasadnieniu Trybunał uzasadnił swoje stanowisko wskazując, że celem nowego systemu emerytalnego było stworzenie mechanizmu gromadzenia środków finansowych łagodzących w przyszłości zwiększone wydatki związane z postępującym procesem starzenia się ludności, przy ograniczeniu roli państwa.

Ubezpieczona K. F. osiągnęła powszechny wiek emerytalny - 60 lat i 4 miesięcy w dniu 22 marca 2014 roku.

Od dnia 22 listopada 2008 roku ubezpieczona miała przyznane prawo do emerytury na podstawie art.46 w zw. z art.29 ww. ustawy o emeryturach i rentach – ubezpieczona nie przystąpiła do otwartego funduszu emerytalnego, warunki do uzyskania emerytury określonej w art.29 (dotyczące wieku i okresów składkowych) spełniła do 31 grudnia 2008 roku. Z ustaleń Sądu wynika, iż do dnia 10 lutego 2014 roku ubezpieczona pobrała emeryturę w łącznej kwocie 99.167,19 zł.

Ubezpieczona spełniła ustawowe przesłanki do emerytury w powszechnym wieku, określone art.24 ust.1b pkt 5 ww. ustawy dnia 22 marca 2014 roku. Zgodnie z obowiązującym stanem prawnym w tej dacie ustalono ubezpieczonej prawo do świadczenia i wyliczona została wysokość emerytury.

Do obliczenia wysokości emerytury organ rentowy ustalił prawidłowo:

- 1) kwotę składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji - 27.710,35 zł,
- 2) kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego - 410.017,55 zł,
- 3) średnie dalsze trwanie życia – 252,30 miesiąca.

Organ rentowy pomniejszył zgodnie z treścią art.25 ust.1 b ww. ustawy sumę składek zgromadzonych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji (27.710,35 zł) i kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego (410.017,55 zł) o wartość kwot pobranych emerytur (o kwotę 99.167,19 zł). Tak uzyskana wartość została podzielona przez średnie dalsze trwanie życia (252,30 miesiąca). Ustalona emerytura wynosi 1.341,90 zł.

Art.25 ust.1b ww. ustawy był przepisem obowiązującym w dacie kiedy ubezpieczona spełniła ustawowe przesłanki prawa do emerytury powszechnej i wystąpiła z wnioskiem o przedmiotowe świadczenie. Zasadnie zatem organ rentowy dokonał wyliczenia świadczenia stosując powyższą regulację prawną.

Ubezpieczona w toku postępowania zakwestionowała dokonanie pomniejszenia świadczenia o wartość pobranych emerytur oraz podała, iż z informacji o stanie konta na dzień 31 grudnia 2012 roku wynika, że jej świadczenie powinno być wyższe. Organowi rentowemu zarzuciła brak pouczenia o tym, że wysokość świadczenia zostanie pomniejszona o wartość kwot pobranych emerytur.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego bezzasadnego pomniejszenia kwot pobranych emerytur i braku pouczenia należy wskazać, iż pobrane na podstawie art.46 ww. ustawy świadczenie emerytalne nie stanowi nienależnego świadczenia i nie ma do niego zastosowania art.138 ww. ustawy, określający zasady zwrotu nienależnie pobranych świadczeń.

Ubezpieczona od dnia 22 listopada 2008 roku pobierała świadczenie emerytalne ustalone w oparciu art.46 w zw. z art.29 ww. ustawy, a po spełnieniu przesłanek do emerytury powszechnej, złożyła wniosek o emeryturę na podstawie art.24 ww. ustawy.

Sąd podziela pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 4 lutego 2016 roku (III AUa 532/15 Lex nr 1983712), iż pobranie emerytur na podstawie art.29 oznacza skonsumowanie części kapitału składkowego, w związku z czym od dnia 1 stycznia 2013 roku odlicza się od niego sumę wypłaconych emerytur. Stanowisko to zostało zaprezentowane także przez Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 10 kwietnia 2014 roku (III AUa 1145/13, Legalis nr 1024156).

Prawo do emerytury powszechnej ubezpieczona nabyła z dniem 22 marca 2014 roku, stąd należy uwzględnić zmiany wprowadzone ww. ustawą z dniem 1 stycznia 2013 roku. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż warunki nabycia prawa do emerytury oraz sposób jej obliczenia powinny być oceniane według przepisów prawnych obowiązujących w dacie złożenia wniosku. Podobny problem prawny rozważał Sąd Najwyższy w sprawie II UKN 376/99 (Lex nr 47708), w której w uzasadnieniu wyroku z dnia 8 lutego 2000 roku potwierdził zasadę, iż prawo do emerytury powinno być oceniane według stanu prawnego istniejącego w dacie złożenia wniosku. Dodatkowo należy podkreślić, iż prawo do emerytury w obniżonym wieku, które przysługiwało na podstawie art.46 ww. ustawy stanowiło szczególne uprawnienie emerytalne dla niektórych ubezpieczonych urodzonych po 31 grudnia 1948 roku i w tym gronie znalazła się ubezpieczona. To, że osoby te znalazły się w szczególnym kręgu podmiotów uprzywilejowanych w stosunku do innych nie oznacza, że to uprzywilejowanie powinno rozciągać się - poprzez uznanie dopuszczalności stosowania dotychczasowych przepisów emerytalnych - również na uprawnienia emerytalne wynikające z ukończenia pełnego wieku emerytalnego. Zasadą jest, że do zdefiniowania prawa podmiotowego stosuje się normy prawne wynikające z przepisów prawa obowiązujących w czasie określania prawa podmiotowego, co oznacza, że ubezpieczona nie mogła nabyć prawa do emerytury na podstawie przepisów już nieobowiązujących, gdyż w czasie ich obowiązywania nie spełniała wszystkich przesłanek tego prawa (w tym przypadku wieku emerytalnego). Oczywistym jest, że ubezpieczona mogła nabyć prawo do emerytury w powszechnym wieku jedynie po spełnieniu wszystkich przesłanek, a to było możliwe na podstawie aktualnie obowiązujących przepisów. Zważywszy, że jej ekspektatywa prawa do emerytury w powszechnym wieku nie była maksymalnie ukształtowana, nie można było legalnie uznać, że do ubezpieczonej będą miały zastosowanie dotychczasowe przepisy emerytalne pozwalające na przejście na emeryturę z zachowaniem korzystniejszego, w porównaniu z aktualnym sposobu wyliczenia świadczenia. Ubezpieczona korzystająca ze szczególnego uprzywilejowania ustawowego nie mogła przez ponad pięć lat racjonalnie oczekiwać ustalenia emerytury w powszechnym wieku emerytalnym na niezmienionych zasadach. Zatem żądany przez ubezpieczoną sposób wyliczenia emerytury z pominięciem przepisu art.25 ust.1b ww. ustawy nie znajduje uzasadnienia w obowiązujących przepisach.

Wprawdzie ubezpieczona otrzymała informację o stanie konta oraz o hipotetycznej wysokości emerytury (na podstawie art.50 ust.1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, tekst jednolity Dz.U. z 2016 roku, poz.963), z której wynikało, iż jej świadczenie będzie wyższe, jednak informacja ta nie stanowi

podstawy do jakichkolwiek roszczeń o czym ubezpieczona była poinformowana. Informacja ta zawierała dane o hipotetycznej wysokości emerytury obliczonej w dwóch wariantach – według stanu konta i z uwzględnieniem hipotetycznych przyszłych składek przy przyjęciu, że na koncie byłyby zapisywane co miesiąc składki – w wysokości średniej jak dotychczas. Informacja ta miała na celu umożliwienie ubezpieczonej złożenia wniosku o sprostowanie danych do płatnika lub o przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego do ZUS. Zmiana ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wprowadzona od 1 stycznia 2013 roku mogła oczywiście wywołać sprzeciw ubezpieczonej, w sytuacji gdy hipotetyczne szacunki pozwalały mieć nadzieję na wyższe świadczenie, jednak nie są to kategorie prawne istotne dla analizy wprowadzonych regulacji prawnych.

Ubezpieczona obecnie ma wypłacane świadczenie wyższe, ustalone w decyzji z dnia 21 listopada 2008 roku i corocznie waloryzowane, zatem co do jakości świadczenia nie pogorszyły sytuacji ubezpieczonej.

Podkreślić także należy, iż nie stwierdzono dotychczas niekonstytucyjności art.25 ust.1b ustawy o emeryturach i rentach w stosunku do osób, które osiągnęły powszechny wiek emerytalny uprawniający do emerytury na podstawie art.24 ww. ustawy o emeryturach i rentach po dniu wejścia w życie tego przepisu.

Reasumując ubezpieczona dopiero dnia 22 marca 2014 roku spełniła ustawowe przesłanki prawa do emerytury w powszechnym wieku i wystąpiła z wnioskiem o ustalenie świadczenia w systemie zdefiniowanej składki, gdzie świadczenie nabywa się za okresy ubezpieczenia, a wysokość świadczenia zależy od sumy zaewidencjonowanych składek. Z tym wiąże się ustalenie wysokości świadczenia w oparciu o przepisy obowiązujące w chwili złożenia przedmiotowego wniosku o świadczenie, który jest warunkiem realizacji prawa z tytułu osiągnięcia przepisanej powszechnego wieku emerytalnego. Nie ma podstawy prawnej by w sprawie ubezpieczonej orzekać w oparciu o stan prawny obowiązujący przed dniem spełnienia ustawowych przesłanek emerytury w trybie art.24 ww. ustawy emerytalnej. Organ rentowy w sposób zgodny z prawem obliczył wysokość emerytury ubezpieczonej i jej odwołanie na podstawie art.477¹⁴§1 k.p.c. jako nieuzasadnione należało oddalić.

W toku postępowania ubezpieczona była reprezentowana przez adwokata ustanowionego z urzędu. Pełnomocnik ubezpieczonej złożyła wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej oświadczając, iż koszty te nie zostały opłacone ani w całości ani w części.

Zgodnie z treścią art.29 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku Prawo o adwokaturze (tekst jednolity Dz.U. z 2015 roku, poz.615) koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez z urzędu ponosi Skarb Państwa.

Od 1 stycznia 2016 roku obowiązuje rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 roku, poz.1801). Zgodnie z treścią §22 ww. rozporządzenia do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego należy ustalić na podstawie §11 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokacie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz.U. z 2013 roku, poz.461), przy uwzględnieniu treści §2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 lipca 2015 roku zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2015 roku, poz.1079). Wynagrodzenie to należy, stosownie do treści §2 ust.3 ww. rozporządzenia z dnia 28 września 2002 roku, podwyższyć o należny podatek od towarów i usług obowiązujący w dniu wydania orzeczenia. W dniu wydania orzeczenia obowiązywała stawka podatku od towarów i usług w wysokości 23% (art.146 a punkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług (Dz.U. nr 54, poz.535 ze zm.), dodany na podstawie art.19 punkt 5 ustawy z dnia 26 listopada 2010 roku o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz.U. nr 238, poz.1578, obowiązującej od 1 stycznia 2011 roku).

Wobec powyższego Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika ubezpieczonej kwotę 73,80 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ubezpieczonej.

31.10.2016 r.